

градена! Тракия е на кракът! — Враца спи... София хаберъ нѣма... Тракия тлѣ въ погасения бунтъ. Измамени сме... Погубени сме... (Внезапно дига чело, решително). Ала нѣма да се дадемъ мърцина! За единъ нашъ — десетъ тѣхни ще паднатъ! (Къмъ Войновски). Не се ли вижда още пратеникътъ отъ Вратца?

Войновски (сваля бинокъла отъ очитѣ си, въздъхва). Нѣма... може и да не се върне вече...

Ботевъ (скача буйно). Кжде е възстаналиятъ робъ? Кжде сж тия, които ни чакаха съ отворени обятия? И ние дойдохме за тѣхъ кръвта си да лѣемъ! А бѣгатъ отъ насъ като отъ чумави. Рано е било още... Неподготвено... (Единъ отъ раненитѣ пшшка, стене за капка вода). Потрай, брате... Сега ще ти донесатъ... (Отива къмъ нѣкои отъ раненитѣ, гледи ги по челото, нѣкому превръзва раната, другиму подлага нѣщо подъ главата). Кжде сж Давидъ Тодоровъ и Иваница? Кжде е братъ ми Кирилъ?

Войновски (разперя ржце, навежда чело), И тѣ... Ранени, загубени, или убити...

Ботевъ. Като Матевъ, като Дишката, като Пандурски... (Тихо свири съ уста, вика: „Хе-е-ей...“). Никои не се обажда.

(Едно овчарче се промѣква презъ гжсталака, всички здрави грабватъ оржжие).

Ботевъ. Кой е тамъ?

Овчарчето. Нося ви вода... Вашиятъ човѣкъ дирѣше изъ дола, пѣкъ азъ го заведохъ до извора и му го показахъ... Той иде подире ми.

(Ботевъ грабва манерката отъ ржцетѣ му и дава на раненитѣ да пиятъ).

Икономовъ (задъханъ и изморенъ, ала въодушевенъ). Веселете се, момчета! Намѣрихъ ви хлѣбъ и сирене и печени агнета... Аскерътъ се оттеглилъ! Тази нощъ, като се нахранимъ и отпочинемъ, ще можемъ да се измѣкнемъ по-на западъ... (Радостни възклицания, оживление между изнуренитѣ бранници), Тукъ наблизю има една овчарска колиба, агнетата вече се въртятъ на шиша!

(Веселие. Раненитѣ се мжчатъ да се надигнатъ, изъ храститѣ задъ скалитѣ, пристигатъ групи възстанници, съ тѣхъ и овчарьтъ)

Овчарьтъ. Дойдохъ за агнетата...

Ботевъ. Какво?

Овчарьтъ. Да ми платите агнетата...

Ботевъ. Агнетата! Боже мой, и азъ съмъ дошелъ народъ да освобождавамъ! По-добре да не съмъ се раждалъ! (Изважда кисията си и я хвърля на земята). Народе, народе мой... Кой те въ тазъ робска люлка залюлъ... (Обръща се и вижда какъ малкото овчарче се мжчи да пълни една пушка, усмихва се). Браво, младий юнако... Ти разведри сърцето ми. (Овчарьтъ изчезва задъ скалитѣ). (Обръща се внезапно къмъ хората си).

ВОЙНОВО
Трабв
лени н
къмъ Ор
Загас
ни ча
БОТЕВ.
къмъ Се
щеше д
само о
ВОЙНОВО
Можеб
/донн
него, п
БОТЕВ.
Димитр
/князь
Всичк
БОТЕВ
ПОД
КНЯЗЪ